

Η Αγία μάρτυς Χαριτίνη

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Σήμερα η Εκκλησία εορτάζει και τιμά την ιερή μνήμη της αγίας μάρτυρος Χαριτίνης. Η αγία Χαριτίνη είναι από τις πολλές εκείνες νεαρές γυναίκες, που στον καιρό των αρχαίων διωγμών, αλλά και σε κάθε καιρό που διώκεται η πίστη και η Εκκλησία, προτίμησαν την αγάπη του Χριστού από την αγάπη του κόσμου. Αυτό είναι περισσότερο ανδρείο και γενναίο απ' ό,τι μπορούμε να σκεφτούμε στον καιρό μας, που όλοι μας είμαστε παραδομένοι στην αγάπη του κόσμου και την απόλαυση του βίου. Μια νεαρή γυναίκα, που μπορεί να προτίμησει την ουράνια δόξα και να περιφρόνησει την απόλαυση των εγκοσμίων, αλλά και να αντέξει σε απάνθρωπα βασανιστήρια και σε σκληρό θάνατο, αξίζει να τη θαυμάσουμε και να την τιμήσουμε κι όσο μπορούμε να την μιμηθούμε.

Η αγία Χαριτίνη μαρτύρησε στα 290 μετά τη γέννηση του Χριστού στα χρόνια του βασιλιά στην Ανατολή Διοκλητιανού και του ηγεμόνα Δομετίου, στα χρόνια δηλαδή του μεγάλου διωγμού της Εκκλησίας. Ύστερ' από το Διοκλητιανό, ο Μέγας Κωνσταντίνος εξέδωσε τα δύο διατάγματα του, που άφηναν ελεύθερους τους χριστιανούς, αν και μικρότεροι διωγμοί εδώ - εκεί συνεχίζονταν. Η Χαριτίνη ήταν σκλάβα σε κάποιον Κλαύδιο, που αν και δεν ήταν χριστιανός, αγαπούσε και σεβότανε τη γυναίκα του σπιτιού του. Θα πρέπει να διαβάσουμε την προς Φιλήμονα επιστολή του αποστόλου Παύλου, για να δούμε ποιά ήταν η θέση των δούλων στα σπίτια όχι μόνο των χριστιανών, αν είχαν οι χριστιανοί δούλους, αλλά όλων των ανθρώπων, που φοβόντανε το Θεό.

Όταν ο Δομέτιος έμαθε για τη χριστιανή Χαριτίνη, έγραψε στον Κλαύδιο να του την στείλει για να την ανακρίνει. Είναι πολύ συγκινητικός ο διάλογος μεταξύ του Κλαυδίου και της σκλάβας του Χαριτίνης. Ο Κλαύδιος, υποχρεωμένος να υπακούσει στον ηγεμόνα Δομέτιο, άρχισε να κλαίει και να θρηνεί, όχι για τη στέρηση της σκλάβας του, αλλά για τα σκληρά βασανιστήρια που την περίμεναν. Η Χαριτίνη τότε, με πολλή πίστη και θάρρος, άρχισε να τον καθησυχάζει. «Μη λυπείσαι, Κύριε μου, του είπε, αλλά μάλλον να χαίρεις, γιατί εγώ αξιώνομαι να γίνω θυσία ευάρεστη στο Θεό». Κι ο Κλαύδιος απάντησε «Γυναίκα του σπιτιού μου και δούλη του Θεού, θυμήσου με, όταν θα είσαι κοντά στον επουράνιο Βασιλέα». Δεν ήταν ακόμα χριστιανός ο Κλαύδιος, μα αισθανότανε και ομιλούσε χριστιανικά.

Η αγία Χαριτίνη οδηγήθηκε δεμένη μπροστά στον ηγεμόνα Δομέτιο. Γιατί τάχα την έδεσαν; Δεν ήταν φόβος να φύγει, αλλά η κακία δεν είναι μόνο απάνθρωπη, αλλά και δειλή. Χωρίς δισταγμό, η αγία ομολόγησε την πίστη της και οι βασανιστές της, για να την εξευτελίσουν, της ξύρισαν την κεφαλή, την έβαλαν επάνω σ' αναμμένα κάρβουνα κι επάνω στις πληγές της έχυσαν ξύδι και αλάτι. Έμπηξαν υστέρα στα στήθια της αιχμηρά σουβλιά κι έκαψαν τα πλευρά της με αναμμένες λαμπάδες, και μετά όλ' αυτά έδεσαν στο λαιμό της μια βαρεία πέτρα και την έριξαν στη θάλασσα. Σε όλ' αυτά την φύλαξε ο Θεός, κι όταν την ξανάπιασαν, την έσυραν επάνω σε αναμμένα κάρβουνα και της ξερίζωσαν από τα χέρια και τα πόδια τα νύχια.

Έμενε όμως ακόμα κάτι, λιγότερο αλγεινό στο σώμα, αλλά περισσότερο οδυνηρό στη ψυχή. Αυτό θα την πονούσε περισσότερο απ' όλα και θα ήταν όλο καταισχύνη στα μάτια των ανθρώπων. Όταν εξάντλησε όλα τα βασανιστήρια κι όταν σε όλα είδε πως ηττήθηκε, ο ηγεμόνας είπε να κλείσουν την αγία σε πορνοστάσιο. Η

σκοτισμένη του σκέψη κι η πωρωμένη συνείδηση ήταν ακόμα σε θέση να καταλάβει πόσο μεγάλο μαρτύριο ήταν αυτό για μια χριστιανή γυναίκα. Για κάτι τέτοιο έχουνε να μας πουν πολλά παραδείγματα πολλών γυναικών, και στην αρχαία Αντιόχεια με την αγία Πελαγία και στο Ζάλογγο και την Αραπίτσα στα νεώτερα χρόνια.

Η αγία Χαριτίνη, όπως ήταν στα χέρια των δημίων της, δεν μπορούσε ούτε στο γκρεμό να πέσει ούτε στο ποτάμι, για νά μη ντροπιαστεί από τους ανθρώπους. Προσευχήθηκε λοιπόν κι ο Θεός την πήρε «πριν τον της παρθενίας απολέση στέφανον». Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος την ομιλία του στην αγία μάρτυρα Πελαγία την αρχίζει με αυτά τα λόγια, που ταιριάζουν καί στην αγία Χαριτίνη «Ευλογητός ο Θεός! Και γυναίκες θανάτου λοιπόν καταπαίζουσι, και κόραι καταγελώσι τελευτής... Ταύτα δη πάντα διά τον εκ παρθένου Χριστόν γέγονεν ημίν τα αγαθά». Ας έχει δόξα ο Θεός! Όχι μόνο άνδρες, αλλά και γυναίκες περιφρονούν το θάνατο και κορίτσια τόχουν χαρά τους να πεθάνουν. Κι ολ' αυτά για το Χριστό και με την χάρη του Χριστού, που γεννήθηκε από την αγνή παρθένο Θεοτόκο. Αμήν.

(+Μητροπ. Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου Λ. Ψαριανού, Εικόνες Έμψυχοι, σ.273)